

Arrest

nr. 171 474 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2014 treedt de verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, te Menderes (Turkije) in het huwelijk met S.K., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 28 november 2014 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara een visumaanvraag type D in met het oog op een gezinshereniging met zijn echtgenote S.K. Op 30 maart 2015 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.3. Op 26 juni 2015 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Ankara opnieuw een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging met zijn echtgenote S.K.

Op 28 september 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing die op 29 september 2015 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. ... van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op 08/07/2015 een visumaanvraag werd ingediend door C. Y. (...), geboren op 04/02/1987, van Turkse nationaliteit, om in België, K. S. (...), geboren op 01/12/1993, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden:

- Documenten op naam van S. D. (...): deze behoren niet toe aan de referentiepersoon en worden derhalve niet aangenomen.

- Loonfiches voortvloeiend uit de afgesloten tewerkstellingen bij de volgende ondernemingen: WZC. M. (...) VZW en A. V. H. D. (...): gezien aan deze tewerkstelling en een einde kwam, worden zij niet aangenomen. Deze afgelopen tewerkstellingen reflecteren namelijk niet de huidige tewerkstelling van mevrouw.

- Arbeidsovereenkomst voor bedienden bij het OCMW Brugge voor een tewerkstelling sinds 01/09/2015: op basis van een louter arbeidscontract kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet aannemen dat mevrouw over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt en wordt het visum geweigerd.

“(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

“(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

In casu blijkt hoe verweerder niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens bij het nemen van de beslissing van 12 augustus 2015, waardoor geen correcte beoordeling werd gemaakt en een kennelijk onredelijke, minstens manifest onzorgvuldige beslissing werd genomen.

Het enige weigeringsmotief betreft de vereiste inzake afdoende bestaansmiddelen.

Bij de visumaanvraag op 08.07.2015 werd hieromtrent nochtans gevoegd:

- alle bewijs van inkomsten van echtgenote S. K. (...) in 2014
- alle bewijs van inkomsten van echtgenote S. K. (...) in 2015
- aangevuld met het nieuwe arbeidscontract van S. K. (...) vanaf 01.09.2015
- bewijs van inkomsten van inwonende schoonmoeder D. S. (...) (moeder van echtgenote S. K. (...))

Evenwel werd dit alles door verweerder beoordeeld als volgt (stuk 1):

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden:

- Documenten op naam van S. D. (...): deze behoren niet toe aan de referentiepersoon en worden derhalve niet aangenomen.
- Loonfiches voortvloeiend uit de afgesloten tewerkstellingen bij de volgende ondernemingen: WZC. M. (...) VZW en A. V. H. D. (...): gezien aan deze tewerkstelling en een einde kwam, worden zij niet aangenomen. Deze afgelopen tewerkstellingen reflecteren namelijk niet de huidige tewerkstelling van mevrouw.
- Arbeidsovereenkomst voor bedienden bij het OCMW Brugge voor een tewerkstelling sinds 01/09/2015: op bas is van een louter arbeidscontract kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet aannemen dat mevrouw over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt en wordt hét visum geweigerd.

Getekend voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Deze motivatie kan onmogelijk worden aanvaard, gezien manifest in strijd met de ter zake geldende wettelijke bepalingen:

Vooreerst is het van belang de Europese regelgeving in ogenschouw te houden volgens hetwelk het recht op gezinshereniging het primaire uitgangspunt is, zodat alle inperkingen hierop op een beperkende (aldus niét op een ruime) wijze dienen te worden uitgelegd:

“Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.

(...)

De leden van het kerngezin, dat wil zeggen de echtgenoot en de minderjarige kinderen, hebben steeds recht op gezinshereniging”

(Preambule Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, preambule overwegingen 4 en 9).

Bovenstaand basisprincipe dat de uitzonderingen in enge zin moeten worden uitgelegd wordt tevens nogmaals uitdrukkelijk bevestigd in de MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van

Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden:

“Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Uitzonderingen op dat beginsel moeten bijgevolg in enge zin worden uitgelegd⁶”

<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>

Wat betreft de beoordeling van de “toereikende bestaansmiddelen” is verweerder evenwel veel te rigide. Zo weigert verweerder in de bestreden beslissing ook maar enige rekening te houden met de gevoegde inkomsten van de inwonende schoonmoeder D. S. (...), terwijl tevens geen enkele rekening wordt gehouden met de inkomsten van de Belgische echtgenote gezien de wijziging van tewerkstellingsplaats in september 2015 (van een wzc te Knokke naar tewerkstelling in een wzc te Brugge, noch min, noch meer).

Verweerder verliest bij haar beoordeling van de “toereikende bestaansmiddelen” de ratio legis van de wet volkomen uit het oog:

“Het begrip ‘toereikende bestaansmiddelen’ moet worden uitgelegd met inachtneming van het doel van de richtlijn, namelijk het vrij verkeer vergemakkelijken, zonder dat de begunstigen van het verblijfsrecht een onredelijke belasting vormen voor het sociaalekonomisch stelsel van het gastland.”

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden

<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>)

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hekelde in zie zin reeds herhaaldelijk de te enge en verkeerde lezing van de vreemdelingenwet door de Dienst Vreemdelingenzaken op dit punt (zie o.a. RvV nr. 145.913 van 21.05.2015 en RvV nr. 126.996 van 14.07.2014).

De Vreemdelingenwet stelt dat de burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken, doch de wet stelt hierbij niet de minste vereiste m.b.t. de herkomst van deze bestaansmiddelen.

“Het is ook mogelijk dat niet het familielid dat gezinshereniging vraagt, maar een ander inwonend familielid van de gezinshereniger, bestaansmiddelen heeft. Ook daar met DVZ rekening mee houden voor zover de gezinshereniger kan “beschikken” over deze inkomsten (RvV 15.01.2015 nr. 136.363 en RvV 24.08.2011 nr. 65.747).”

(Nieuwsbrief Kruispunt M-I dd. 10.09.2015: Bestaansmiddelenvoorwaarde bij gezins-hereniging: ontwikkelingen in rechtspraak – stuk 7)

Het is in casu duidelijk – o.a. aan de hand van het voorliggende huurcontract (stuk 5) – dat schoonmoeder D. S. (...) inwoont te (...). De huur van de woning wordt hierbij betaald door schoonmoeder D. S. (...), van wie daarom ter beoordeling ook de loonfiches werden voorgelegd bij de visumaanvraag.

Volkomen ten onrechte weigert verweerder ook maar enige rekening te houden met deze inkomsten van mevrouw S. (...) (“deze behoren niet toe aan de referentiepersoon en worden derhalve niet aangenomen” – stuk 1).

Deze stelling van verweerder is manifest onjuist/onwettig en schendt per definitie artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet volgens hetwelk een behoefteanalyse dient te worden doorgevoerd wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

In dergelijke behoefteanalyse dringt zich immers per definitie ook het gegeven op dat wel degelijk rekening dient te worden gehouden met het inkomen van de inwonende schoonmoeder D. S. (...).

“Immers, deze bepaling [art. 42, §1, 2e lid Vw.] stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. De loutere verwijzing naar de huurgelden die blijken uit het bij de aanvraag gevoegde huurcontract, voldoet daartoe niet, nu uit de stukken van het dossier blijkt dat dit huurcontract werd afgesloten door verzoekers schoonmoeder en uit het attest van gezinssamenstelling ook blijkt dat zijn echtgenote met haar samenwoont. Verzoeker stelt

dienaangaande dat zijn schoonmoeder instaat voor de huurgelden, zodat deze niet in mindering moeten worden gebracht. De verwerende partij is dus alvast op dit vlak al uitgegaan van een foute premisse, hetgeen had kunnen worden vermeden. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij verwerende partij ligt.”

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014)

In casu werd eenvoudigweg géén behoefteanalyse doorgevoerd, laat staan dat een correcte behoefteanalyse werd gevoerd zoals nochtans opgedrongen door art. 42 Vw. indien verweerder meent dat aan de voorwaarde betreffende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet zou zijn voldaan.

“Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen [die] de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

(RvV nr. 78.310 van 29 maart 2012 – T.Vreemd. 2012, p. 306)

Of nog:

“Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoeftenanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is van de bijlage 20, aangezien de verwerende partij van oordeel is dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt, is de overheid verplicht om ‘volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden (te) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoefte te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden” (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2)

(...)

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014)

Per definitie is het moedwillig volkomen buiten beschouwing laten van de voorgelegde inkomsten van inwonende schoonmoeder D. S. (...) dan ook reeds een manifest onjuist en onzorgvuldig handelen in hoofde van verweerder.

Daarnaast is het evenzoveel kennelijk onredelijk om verzoeker te penaliseren met een weigeringsbeslissing enkel en alleenlijk omwille van het gegeven dat zij van rusthuis van tewerkstelling is gewijzigd.

T.e.m. 31.08.2015 was echtgenote S. K. (...) tewerkgesteld in een rusthuis te Knokke, terwijl zij onmiddellijk aansluitend sinds 01.09.2015 is tewerkgesteld in een rusthuis te Brugge.

Alle loonbewijzen worden hiervan voorgelegd als volgt (stukken 3 en 4):

- loon september 2015: 1.666,26 EUR
- loon augustus 2015: 1.904,24 EUR
- loon juli 2015: 970,38 EUR
- loon juni 2015: 1.501,15 EUR
- loon mei 2015: 1.501,15 EUR
- loon april 2015: 1.518,15 EUR + 477,75 EUR

- loon maart 2015: 1.481,01 EUR
- loon februari 2015: 1.491,73 EUR
- loon januari 2015: 1.413,17 EUR
- ...

De Belgische echtgenote van verzoeker heeft aldus een gemiddeld inkomen van ruimschoots meer dan 1.550,00 EUR per maand, terwijl zij geen huurlast heeft wegens de inwonende (schoon)moeder dewelke een eigen inkomen uit arbeid heeft en de huurlast en vaste nutsvoorzieningen betaalt.

Het gegeven dat de Belgische echtgenote van verzoekster – zonder één dag werkloosheid – veranderd van werkgever teneinde in een woon- en zorgcentrum dicht bij haar woning te gaan werken kan haar bezwaarlijk correct afgerekend worden in haar recht op gezinshereniging met haar Turkse echtgenoot !

Volkomen ten onrechte stelt verweerder dan ook geen enkele rekening te houden met alle inkomsten van voor september 2015, terwijl “op grond van een nieuwe tewerkstelling sinds 01/09/2015 niet kan worden aangenomen dat mevrouw over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt”

Sic !?!

Verweerder maakt van gezinshereniging de uitzondering en van weigering de regel !?

De Belgische echtgenote van verzoeker is verzorgster in de ouderenzorg. Dit is zowat een knelpuntberoep waarvoor men om méér werknemers in de sector smeekt:

“Er dreigt alweer een tekort aan personeel in de zorgsector. Het aantal studenten zorg- en verpleegkunde is de laatste tien jaar dan wel verdubbeld, toch dreigt vanaf 2020 een nieuw tekort doordat de babyboomers massaal met pensioen zullen gaan. De vergrijzing, zo blijkt, werkt immers in twee richtingen.”

<http://deredactie.be/cm/vrtnieuws/binnenland/1.1905911>

Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden in diens standpunt als zou met het inkomen uit het verleden (tewerkstelling in rusthuis in Knokke) geen enkele rekening kunnen worden gehouden, terwijl met de tewerkstelling sinds september 2015 (in rusthuis in Brugge) evenmin alreeds rekening zou kunnen worden gehouden ...

Kortom, verzoeker en diens Belgische partner – hoewel géén enkele dag werkloos in een sector met manifest jobzekerheid en een gemiddeld inkomen van ± 1.600 EUR – worden gepenaliseerd voor het feit dat zij een job dicht bij huis zocht, en dit door haar recht op gezins- en familieleven met haar echtgenoot disproportioneel in te perken.

Er is in de financiële feitengesteldheid van verzoeker en diens vrouw en schoonmoeder – zoals afdoende duidelijk gekend door verweerder in het administratief dossier – in de verste verte niet de minste kans dat verzoeker ten laste zou vallen van de openbare overheden. Wanneer dit afdoende duidelijk wordt aangetoond – quod in casu – dient het recht op gezinshereniging te primeren.

Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden in haar kennelijk onredelijke weigeringsbeslissing waarbij zij niet uitging van de correcte feitengesteldheid en bijgevolg kennelijk onredelijk tot de bestreden beslissing kwam.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42 §1-2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG, van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat verwerende partij een te enge en verkeerde lezing maakt van de Vreemdelingenwet aangaande de “toereikende bestaansmiddelen” en verwijst hierbij naar twee arresten van Uw Raad. Hij stelt dat zijn schoonmoeder, Mevrouw S. (...), bij zijn echtgenote inwoont en die laatste aldus over het inkomen van haar moeder beschikt en vervolgt dat er geen behoefteanalyse werd gedaan. Daarnaast werd er geen rekening gehouden met het loon van zijn echtgenote voor de periode januari t/m augustus 2015, aangevuld met een nieuw arbeidscontract vanaf 1 september 2015.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat met de inkomsten van verzoekers schoonmoeder geen rekening gehouden kunnen worden bij het bepalen van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Conform een arrest van de RVS met nr. 232.612 van 20 oktober 2015 dient enkel rekening gehouden te worden met het inkomen van de Belgische referentiepersoon, doch niet van de vreemdeling-aanvrager, en dus in casu ook niet van verzoekers schoonmoeder:

“In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.”

Waar verzoeker verwijst naar het nieuwe arbeidscontract van zijn echtgenote, dient te worden opgemerkt dat, zoals in de voorliggende beslissing gemotiveerd, op basis van dit contract niet kan worden aangenomen dat de referentiepersoon over toereikende en stabiele inkomsten beschikt. Waar verzoeker thans een loonfiche van zijn echtgenote toevoegt, kan dit document niet worden aangenomen aangezien het niet ter kennis was van het Bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien de referentiepersoon niet aantoont over stabiele en toereikende bestaansmiddelen te beschikken conform artikel, merkt verwerende partij op dat uit lezing van de Vreemdelingenwet blijkt dat er slechts tot een behoefteanalyse moeten worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenote en van haar familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3.1. Daargelaten de vraag of artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn reeds werd omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is de verzoeker de echtgenoot van een Belg en heeft hij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg ingediend. Hij valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat hij de schending van artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet dienstig kan opwerpen. Ook de verwijzing naar de overwegingen 4 en 9 van de preambule van deze richtlijn is niet dienstig.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.2.1. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

3.1.3.2.1.1. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ter staving van de aanvraag voorgelegde documenten op naam van de schoonmoeder van de verzoeker, met name een fiscale fiche voor het aanslagjaar 2015 en een schrijven van de Rijksdienst voor Pensioenen van 23 oktober 2012, gemotiveerd dat deze “niet (...) aan de referentiepersoon (toebehooren) en (...) derhalve niet (worden) aangenomen”.

De verzoeker voert aan dat deze beoordeling te rigide is, nu de Vreemdelingenwet weliswaar “stelt dat de burger van de Unie over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken, doch (...) hierbij niet de minste vereiste m.b.t. de herkomst van deze bestaansmiddelen (stelt)”, en zijn schoonmoeder inwoont (bij de referentiepersoon) en de huur van de woning betaalt, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “(v)olkomen ten onrechte weigert (...) ook maar enige rekening te houden met deze inkomsten van mevrouw S. (...)”.

Daargelaten de vraag of de bestaansmiddelenvereiste waarin artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet enige vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen, dient *in casu* te worden vastgesteld dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zijn Belgische echtgenote kan beschikken over de bestaansmiddelen die zijn schoonmoeder genereert. Uit het loutere gegeven dat zij inwoont bij de schoonmoeder van de verzoeker en dat de huur van de woning door de schoonmoeder van de verzoeker wordt betaald, kan immers geenszins worden afgeleid dat de echtgenote van de verzoeker kan beschikken over de bestaansmiddelen die door haar moeder worden gegenereerd. Aldus vertoont de verzoeker geen belang bij een eventuele gegrondverklaring van zijn theoretische betoog inzake de bestaansmiddelen van zijn schoonmoeder.

3.1.3.2.1.2. Met betrekking tot de ter staving van de aanvraag voorgelegde loonfiches inzake de tewerkstelling van de echtgenote van de verzoeker bij WZC. M. VZW en A. V. H. D., wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze niet worden aangenomen aangezien aan deze tewerkstellingen een einde kwam en deze tewerkstellingen dus niet de huidige tewerkstelling van de referentiepersoon reflecteren. Met betrekking tot de ter staving van de aanvraag voorgelegde arbeidsovereenkomst voor bedienden bij het OCMW te Brugge voor de tewerkstelling van de echtgenote van de verzoeker sedert 1 september 2015 wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat op basis van een louter arbeidscontract niet kan worden aangenomen dat de referentiepersoon over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

De verzoeker werpt hiertegen op dat het kennelijk onredelijk is om hem *“te penaliseren met een weigeringsbeslissing enkel en alleenlijk omwille van het gegeven dat zij(n) (echtenote) van rusthuis van tewerkstelling is gewijzigd”*, waarbij hij toelicht dat zijn echtgenote tot en met 31 augustus 2015 tewerkgesteld was in een rusthuis te Knokke, terwijl zij sinds 1 september 2015 is tewerkgesteld in een rusthuis te Brugge. Hij wijst er tevens op dat zijn echtgenote in 2015 een gemiddeld inkomen van ruimschoots meer dan € 1.550 per maand heeft en meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris volkomen ten onrechte stelt dat geen rekening kan worden gehouden met alle inkomsten van voor september 2015 en dat op grond van de nieuwe tewerkstelling sinds 1 september 2015 *“niet kan worden aangenomen dat mevrouw over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt”*.

De verzoeker betwist niet dat aan de tewerkstelling van zijn echtgenote bij haar vorige werkgever op 31 augustus 2015 een einde is gekomen en dat inmiddels een nieuwe arbeidsovereenkomst met een andere werkgever werd gesloten. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“(d)eze afgelopen tewerkstellingen (...) de huidige tewerkstelling van mevrouw (niet reflecteren)”* en derhalve de inkomsten die de Belgische echtgenote van de verzoeker op grond van haar vorige tewerkstellingen genereerde, niet in aanmerking heeft genomen ter beoordeling van de door artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet opgelegde bestaansmiddelenvereiste.

Voorts vermeldt de ter staving van de aanvraag door de echtgenote van de verzoeker op 31 augustus 2015 afgesloten arbeidsovereenkomst met het OCMW te Brugge geen loonbedrag en werden bij de aanvraag geen loonfiches met betrekking tot deze nieuwe tewerkstelling van de echtgenote van de verzoeker gevoegd, zodat in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat op basis van een louter arbeidscontract niet kan worden aangenomen dat de Belgische referentiepersoon over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt. De loonfiche van september 2015 wordt pas voor het eerst bij onderhavig verzoekschrift bijgevoegd (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3.c). Er dient evenwel op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, wat betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze loonfiche om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiche van de echtgenote van de verzoeker voor de maand september 2015 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Het staat de verzoeker vrij deze loonfiche aan het bestuur voor te leggen ter staving van een nieuwe visumaanvraag.

De omstandigheid dat de echtgenote van de verzoeker tewerkgesteld is in een zogenaamd *“knelpuntberoep waarvoor men om méér werknemers in de sector smeekt”* en dat zij uit haar vorige tewerkstelling in het jaar 2015 een gemiddeld inkomen van ruimschoots € 1.550 zou hebben gepuurd, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

3.1.3.2.1.3. Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat *“onvoldoende (is) aangetoond dat betrokkene over toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt”*. Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet kan aldus niet worden aangenomen.

3.1.3.2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Te dezen voert de verzoeker aan dat geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, terwijl dit zou moeten gebeuren indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris "*meent dat niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen*" en dat in een dergelijke behoefteanalyse ook rekening moet worden gehouden met het inkomen van zijn inwonende schoonmoeder.

Uit hetgeen voorafgaat, is evenwel gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van de voorgelegde stukken de actuele inkomsten van de Belgische echtgenote van de verzoeker niet kon vaststellen en dat evenmin wordt aangetoond dat deze echtgenote kon beschikken over de bestaansmiddelen van haar moeder. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris "*op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden*". Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Waar de verzoeker nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 126 121 en 78 310 van respectievelijk 23 juni 2014 en 29 maart 2012, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands

veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitdrukkelijk gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

“Een tweede criterium , ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights’.

(P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)

Op geen enkele wijze toont verweerder aan, laat staan dat hij motiveert, of aan deze proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM is voldaan.

Artikel 8 EVRM komt in casu des te meer in het gedrang door het gegeven dat verweerder perfect op de hoogte is van het (erkende) huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Artikel 8 EVRM vormt mede de basis van de ratio legis achter het recht op gezinshereniging, waarvan de uitzonderingen op een beperkende/enge wijze dienen te worden geïnterpreteerd (zie supra).

Minstens betreft de bestreden beslissing dan ook een onvoldoende gemotiveerde disproportionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat verwerende partij op geen enkele wijze aantoont aan de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM te hebben voldaan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, verzoeker moet aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801)

Het begrip ‘gezinsleven’ in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd. Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen

het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, *Rees v. United Kingdom*, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan de verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in zijn land van herkomst of elders.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, *Mokrani c. France*, § 23; EHRM, 26 maart 1992, *Beldjoudi c. France*, § 74; EHRM, 18 februari 1991, *Moustaquim c. Belgique*, § 43).

Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique*, § 81; EHRM, 18 februari 1991, *Moustaquim c. Belgique*, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het volgende bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris perfect op de hoogte is van het (erkende) huwelijk tussen hem en zijn echtgenote en dat *in casu* niet wordt aangetoond en al helemaal niet wordt gemotiveerd of aan de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM is voldaan, zodat de bestreden beslissing minstens *"een onvoldoende gemotiveerde disproporionele inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote (betreft)"*.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging, zodat er in deze stand van het geding, in

tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, geen inmenging is in het gezinsleven dat hij heeft met zijn echtgenote en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Met de bestreden beslissing werd aan de verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van de afgifte van een visum heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN